

Építsünk szeretetvárakat: így várjuk a mi Urunkat!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk a Máté szerinti evangélium 24. fejezetének a 37.-től az 51. verseiben a következőképpen *(álljunk fel)*: "Mert ahogyan Nőé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövétele is. Mert amiképpen azokban a napokban, az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Nőé bement a bárkába, és **semmit sem sejtettek**, míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövétele is. Akkor ketten lesznek a mezőn, az egyik felvétetik, a másik otthagytatik, két asszony örül a kézimalommal, az egyik felvétetik, a másik otthagytatik. Vigyázzatok tehát, **mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!** Gondoljatok arra, ha tudná a ház ura, hogy mikor jön el éjjel a tolvaj, akkor virrasztana, és nem hagyná, hogy betörjenek a házába. Ezért **legyetek ti is készen**, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok! Ki tehát a hű és okos szolga, akit azért rendelt szolgálói fölé az úr, hogy a maga idejében eledelt adjon nekik? **Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál ura, amikor megjön!** Bizony mondom nektek, hogy egész vagyona fölé rendeli őt. Ha pedig az a gonosz szolga így szólna szívében: Késik az én uram – és verni kezdené szolgatársait, és együtt enne és inna a részegesekkel; megjön annak a szolganak az ura azon a napon, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem is gondolja; akkor kettévágatja, és a képmutatók sorsára juttatja: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás." *(Foglaljunk helyet.)*

Kedves Testvéreim!

“Mert amiképpen azokban a napokban, az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek”. Mind ki tudnánk még egészíteni a felsorolást, egyetemre járunk, dolgozunk, sportolunk, lakást újítunk, sokáig lehetne még sorolni. De **valami hiányzik ebből az egészségből.** Valami, amire vágyunk, de nem mindig tudjuk megfogalmazni, hogy mi az. **A mai evangélium erről a valamiről szól, amit három példán keresztül szeretnék bemutatni nektek.**

Az első példa Noé története. Elég erős kezdés. Képzeljük csak el, Noé feddhetetlen emberként (Genezis 6:9) egy megbecsült tagja lehetett a közösségének. De valamiben mégis különbözött a környezetétől. "Igaz ember volt, az Istennel járt" – olvassuk Noéről (Genezis 6:9). Mit jelenthet ez? Noé bízott Istenben, és elég bátor volt ahhoz, hogy feladja a korábbi életét. Vállalta, hogy nevetség tárgya lesz, hogy bolondnak fogják tartani, őt és vele együtt az egész családját. Azaz: Noé egészen egyszerűen csak hitt.

Vajon mi hogyan tekintünk napjaink Noéira? Azokra, akik lemondanak vagyonról, presztízsről, akik feláldozzák életüket másokért? Azokra, akik feladják korábbi életüket, hogy Jézust kövessék, és az Ő örömhírét adják tovább?

Jézus tanítása nehéz, de egyértelmű útmutatást ad: „Ha tökéletes akarsz lenni, add el minden vagyonodat, és a pénzt oszd szét a szegények között! Így a Mennyben lesznek a kincseid. Azután gyere, és kövess engem!” [Máté 19:21]. **Vajon mi képesek lennénk átadni életünket és követni Jézust?** Én, képes lennék feladni mostani életemet? Ez a kérdés sokszor foglalkoztat. És be kell valljam, a vágy mellé félelem is társul jócskán. Bizonytalanság. Hova vezet engem Jézus? Hogyan formálódok?

A páli fordulat nagyon szép, de nehéz és ritka jelenség. Próbáljunk meg lépésről lépésre haladni! Levetni magunkról mindazt – legyen az életmód, szokások, tárgyak, vagyon - ami minket abban akadályoz, hogy közelebb kerüljünk Jézushoz. Neked kedves testvérem ma mit kell levetned? Nekem ma mit kell levetnem? Egy példaként tudom, a digitális világban és platformokon lévő tartalom és impulzusok iránti vágy, függőség valami, amivel nekem személy szerint meg kell küzdenem.

De ezeket a küzdelmeket nem egyedül vívjuk, a keresztet nem egyedül hordozzuk, hiszen mindig ott áll mellettünk Jézus (akkor is, amikor nem vesszük észre). És Jézus mindig átvállalja azt a részt tőled, amit már nem bírsz el. Ezt tette a kereszten is. Ezt teszi ma is. Ezért igaz az is: "az én igám jó, és az én terhem könnyű" (Máté 11:30).

Térjünk vissza a mai igeszakaszra a második történettel, ahol két szolga életét ismerhetjük meg. Az egyik hű, okos, és tettere kész. A másik gonosz, másokat sanyargat, és az életét élvezetekkel vesztegeti el. Azt tapasztalom, hogy ezeket a példabeszédeket olvasva könnyen abba a csapdába esünk, hogy mi szeretnénk mindig a "jófiúk" (vagy "jókislányok") lenni (*persze ez önmagában nem bűn...*). De ne legyünk farizeusok! Lássuk be, hogy gyarlók vagyunk. Lássuk be, hogy a történet **mindkét szereplője bennünk él.** Életünk során elbotlunk, hibázunk, bűnt követünk el. **De a bennünk élő Jézus, és a körülöttünk lévő emberekből sugárzó isteni szeretet felsegít minket, és elindít a helyes úton. De vajon miért viselkednek így, vagy úgy a szolgák? Mi hajt minket, hogy jók legyünk?**

A harmadik történet szereplője kisgyermekkorai önmagam. Máig tisztán él bennem a kép, ahogy kisiskolásként fakockákból várat építetek, és gyakran anyukámat kérdezgetem, hogy mikor üt már négyet az óra. Édesapámat vártam, olyan gyermeki várakozással, amit csak azok felé érzünk, akiket nagyon szeretünk. A várat nem azért építetek, mert kötelező volt, az ajtóban nem azért vártam izgatottan, mert odaparancsoltak. Mindezt azért tettem, mert meg akartam örvendeztetni valakit, akit nagyon szerettem, és a mai napig nagyon szeretek. A Jézustól kapott, és a felé érzett szeretet az, ami elűzi a félelmet, kitárja a szívünket, és az őszinte, gyermeki várakozáshoz vezet. **Testvéreim, ne a félelem hajtson minket a Jézusra való várakozásban, hanem a szeretet! Kezdjük el építeni a mi kis várunkat. Szeretetkockákból.**

Vajon itt van velünk Isten a hétköznapiakban? Hálát adunk-e az ételért amit elfogyasztunk? Hálát adunk-e a társért, akit megtalálunk és aki szeret minket? Hallgatunk-e Isten hívó szavára? Hagyjuk-e, hogy a Szentlélek által másokra is hassunk? Építünk-e szeretetvárat másoknak? Építünk-e szeretetvárat Jézusnak?

Végezetül, szeretnék megosztani veletek még egy örömhírt. A mai vasárnap központi üzenete egy ígéret. Az örök élet ígérete. „És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok” (Jn 17,24). Ez Jézus főpapi búcsú imájának és szinte egész életének EGYETLEN kérése, ahol azt mondja az Atyának: „azt akarom”. **Jézus azt AKARJA, hogy vele legyünk az örök életben!**

A mai evangélium üzenete viszont még ennél is több! Az örök életet már a földön is meg lehet, meg kell élnünk! Mi mutatja ezt? A szeretet, amelyben telik. Olyan szeretetben, amelyet a hozzánk legközelebb állóktól, a számunkra legfontosabbaktól kaphatunk, és számukra adhatunk. Ezt a folytonos szeretetáramlást akkor érezhetjük meg, amikor elég közel engedjük magunkhoz Jézust. Mert akkor vonódtunk be a Szentháromság állandóan sugárzó szeretetközösségébe, és akkor segíthetjük oda bevonódni a szeretteinket is. Mivel? Szeretetkockákkal.

Mikor jön el Jézus a szívünkbe? Amikor leginkább szükségünk van rá. Ne gondoljuk azt, hogy ez csak akkor van, amikor óriási bajban vagyunk. Kedves Testvérem! **Neked MINDIG szükségé VAN Jézusra. Ma is. Most is.**

Néhány hete 33 éves lettem, a Krisztusi korba léptem. A születésnapom előestéjén arra gondoltam, átímádkozom magam az éjfélen, ilyet még úgysem tettem korábban. Az imából leginkább hálaadás lett, az életemért, emberi kapcsolataimért, átélt élményekért. De aztán feltettem magamnak a kérdést, tettem eleget másokért, szerettem eléggé a többi embert, be tudtam e fogadni és közel tudtam e magamhoz engedni Jézust, Isten szeretetét?

Miért várjuk hát tétlenül Jézus eljövetelét, amikor Ő ott kopogtat az ajtónkon? Merjünk ajtót nyitni, merjünk feladni önmagunkat, és vele együtt járni az úton! Közeleg az advent, a jövő héten ünnepeljük advent 1. vasárnapját. Hát van ennél szebb időszak arra, hogy megfogadjon és kiteljesedjen szívünkben Isten szeretete? Kérjük ezt, várjuk ezt, nyíljunk meg erre! Ámen.